

චතුරාර්ය සත්‍යය අවබෝධයෙන් යුතු සමාගම් දර්ශනය

අනන්ත සසර ස්වභාවය :

මූලක් නොපැනෙන තරම් වූ අතිදීර්ඝ සසරෙහි අප විඳි දුක් රැසෙහි සීමාවක් නැත. හුදෙක් මිනිස් ලොව පමණක් නොව සතර අපායන්හි වැටී කල්ප ගණන් අප දුක් ගැහැට විඳි තිබේ. අපේ දෙමාපියන් ඥාතිමිත්‍රාදීන් මිය ගිය අවස්ථාවන්හි හැඬූ කඳුළු එක් කළහොත් මහසයුරෙහි ජලයට වඩා අධික ය. තිරිසන් ගත ව ඉපිද සිටි අවස්ථාවන්හි බෙලි කැපුම් කැ අවස්ථාවන්හි ගලාගිය ලේ එක් කළ හොත් මහ සයුරෙහි ජලයට වඩා අධික ය. එබඳු අතීත භවයන් ගතකොට ඇති අප මේ ජීවත් වන්නේ ක්ෂේම භූමියක් බඳු අතිශය භාග්‍ය සම්පන්න දුර්ලභ අවස්ථාවකයි. එනම් බුදුවරයකුගේ දහමක් ලොව පවතින අවස්ථාවක පරිපූර්ණ මිනිස් ජීවිතයක් සහිතව උපත ලබා තිබීමයි. මෙබඳු දුර්ලභ අවස්ථාවක් ලද විටෙක අප කළ යුතු උතුම් ම කාර්යය වන්නේ බුදුරදුන් වදාළ ධර්මය ශ්‍රවණය කොට හැකිතාක් දුරට අපගේ ප්‍රඥාව දියුණු කොට දුකින් නිදහස්වීම සඳහා ක්‍රියා කිරීමයි. අද අප ලබා ඇති මේ භාග්‍ය සම්පන්න සුඛ මොහොත (ක්ෂණ සම්පත්තිය) මැනවින් තේරුම් ගෙන බුද්ධිමත්ව සද්ධර්මයෙන් එළ නෙළා ගැනීමට සමත් වුවහොත් දුගතියෙන් ස්ථිරව අත්මිඳීමට මෙන් ම සසර දුකින් සදහට ම නිදහස්වීමට ද අවස්ථාව සැලසෙනු ඇත. සාරාසංඛ්‍ය කල්ප ලක්ෂයක් බඳු අතිදීර්ඝ කාලයක් අප වෙනුවෙන් ඇස්, හිස්, මස්, ලේ දන් දී පාරමිතා පුරා බෝධිසත්ත්වයන් වහන්සේ කළ අනන්ත කැපවීමට අපට කළ හැකි ඉහළ ම ප්‍රත්‍යාපකාරය එයයි. අපගේ දියුණුව සඳහා ක්‍රියා කළ දෙමාපිය ගුරුවරුන් වෙනුවෙන් කළ හැකි උසස් ම කෘතෝපකාරය ද එය වනු ඇත.

පුරා වසර 45ක් පුරා බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ හැම දහම් පදයකින් අපේක්ෂා කළේ ලෝක සත්ත්වයන්ට ප්‍රඥාලෝකය ඇතිකරලීමයි, නුවණැස ලබාදීමයි. නුවණැස ලද පමණට තමා හා අවට ලෝකය පිළිබඳ අවබෝධය ලැබී සන්තානගත කෙලෙස්වලින් මිඳීමට අවකාශ සැලසෙන අතර එපමණට සිත්හි පවත්නා දුක් කම්කටොලුවලින් නිදහස්වීමටත් අපා දුකින් මිඳීමටත් අවස්ථාව උදාවේ. සිතෙහි සහනය සතුට සැනසුම දියුණු කර ගත හැකි මග කෙලෙසුන්ගෙන් සිත මුදවාලීමයි. මෙහිදී සිතට දුක ගෙන දෙන හේතු තේරුම් ගැනීම ද බෙහෙවින් වැදගත් වේ. සිතට අසහනය දුක වේදනාව ඇතිවීමට බලපාන ප්‍රධාන කෙලෙස් තුනකි.

දුකට හෙළන සතුට නසන අකුසල මූල :

'තීණ'මානි භික්ඛවෙ අකුසලමූලානි, කතමානි තීණ? ලොහො අකුසලමූලං, දෙසො අකුසලමූලං, මොහො අකුසලමූලං. ඉමානි බො භික්ඛවෙ තීණ අකුසලමූලානි.

යනුවෙන් දැක්වෙන පරිදි සිත අපිරිසිදුවීමට බලපාන සිතෙහි සතුට පැහැර ගන්නා ප්‍රධාන අකුසල මූල තුනක් ඇත. එනම්,

1. ලෝභ
2. ද්වේෂ
3. මෝහ

අප බොහෝ විට සතුරන් ලෙස සලකන්නේ බාහිර ලෝකයේ සිට තමාට පීඩා ගෙන දෙන සත්වයන්ටයි. එහෙත් බුදුදහමේ දැක්වෙන පරිදි සැබෑ සතුරන් වන්නේ අවිද්‍යාව නිසා තම චිත්ත සන්තානයේ ජනිත ව තමාගේ සිතෙහි සතුට පැහැර ගන්නා ලෝභාදී අකුසල මූලයන්ටයි. මෙම අකුසල මූල තුන පුරුෂයාගේ යහපත නසාලන බව දක්වා තිබේ. උණ ගස්හි මල් හටගැනීමෙන් එම ගස නැසී යන්නාක් මෙනි.

ලොහො දෙසො ව මොහො ව පුරිසං පාපවෙනසං,
හිංසනති අත්තසම්භුතං නවසාරං'ව සම්ඵලං.

(අකුසලමූල සුත්ත, ඉතිවු. 378)

යුද බිමෙහි දහස්ගණන් සතුරන් පරාජය කිරීමට වඩා තම සන්තාගත ලෝභ, ද්වේෂ, මෝහ පරාජය කොට තම සිත ජයගැනීම වඩා උතුම් බව භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කරති.

'යො සහස්සං සහස්සෙන සංගාමෙ මානුසෙ ජනෙ,
එකං ව ජෙය්‍ය අන්තානං සවෙ සංගාමිජුත්තමො'(ධම්මපද)

ලෝභ යනු ඇස්, කන් ආදී ඉන්ද්‍රියයන්ට ලක්වන රූප, ශබ්දදී ප්‍රිය අරමුණු පිළිබඳව අනුවණින් මෙනෙහි කිරීම නිසා සිතෙහි හටගන්නා බැඳීම හෙවත් ඇලීමයි. ද්වේෂ යනු ඇස්, කන් ආදී ඉන්ද්‍රියවලට ගෝචර වන රූප, ශබ්දදී අප්‍රිය අරමුණු පිළිබඳව අනුවණින් මෙනෙහි කිරීමෙන් සිතෙහි හටගන්නා ගැටීමයි, විරසක බවයි. මෝහ හෙවත් අවිද්‍යාව යනු යමක පවත්නා යථා ස්වභාවය නොදන්නා නිසා ඇතිවන මූළාවයි. සිත අතරමං කරලන මානසික ස්වභාවයයි. අන්ධකාර කාමරයක අතරමං ව ඇති විට තමා අතින් බොහෝ අඩුපාඩු වැරදීම් සිදුවන්නාක් මෙන් මෝහයෙන් අන්ධකාරව ඇති විට බොහෝ අනුවණ ක්‍රියා අප අතින් සිදු වේ.

ප්‍රඥාව වැඩීමට හේතුවන කරුණු :

බුදුරදුන් වදළ සද්ධර්මය ඔස්සේ අවබෝධය ලද පමණට නුවණැස හෙවත් ප්‍රඥාව දියුණු වී සිතෙහි සතුට පිවිතුරුවන පැහැර ගන්නා ලෝභ, දෝෂ, මෝහ යන කෙලෙසුන්ගෙන් සිත මුදවාලීමට අවස්ථාව සැලසේ. සන්තාගත කෙලෙස් දුරු වී දුක් පීඩාවලින් සිත මිදෙන්නේ සම්මාදිට්ඨිය හෙවත් ප්‍රඥාව ලද පමණටයි. ප්‍රඥාව ලැබීම සඳහා හේතුවන කරුණු හතරක් පිළිබඳව ධර්මයෙහි සඳහන් වේ. එනම්,

1. කල්‍යාණමිත්‍ර ආශ්‍රය
2. සද්ධර්මශ්‍රවණය
3. යෝනිසෝ මනසිකාරය
4. ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව

ලොව ඇති තතු යථා පරිදි අවබෝධ කරලන සත්පුරුෂයන්ගේ ඇසුර 'කල්‍යාණමිත්‍ර ආශ්‍රය' නම් වේ. එම කල්‍යාණ මිත්‍රයන් වෙතින් ලැබෙන උසස් ම ලාභය නම් 'ධර්මශ්‍රවණයයි'. එනම් ලෝකය හා තමා පිළිබඳ ඇත්ත ඇති සැටියෙන් පහදලන තථාගත අනුශාසනයයි. කර්මය හා කර්මඵල පිළිබඳවත් පටිච්චසමුප්පාදය පදනම් කොටගත් අනිත්‍යතාව පිළිබඳවත් මෙහි දී අවබෝධය ලැබේ. එලෙස ඇසු දහම ඔස්සේ තම සිතට කෙලෙස් නොනැගෙන පරිදි චිත්තනය මෙහෙයවීම එනම් නුවණින් එම දහම සිහි කිරීම 'යෝනිසෝ මනසිකාරයයි'. හැම මොහොතක ම සිදුවන ස්කන්ධ පංචකයේ ඇතිවීම (සමුදය) හා නිරුද්ධවීම (වය) නුවණින් මෙනෙහි කිරීම මින් අදහස් කෙරේ. තවද ඇසු දහම අනුව සීලයක පිහිටා තම සිහිය (සති) හා නුවණ (පඤ්ඤ) දියුණු කිරීම 'ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාවයි'. මෙම කරුණු හතර ධර්ම මාර්ගය ආරම්භයේ පටන් සෑම ආධ්‍යාත්මික ස්තරයක ම සිටින අය විසින් අඛණ්ඩව දියුණු කළ යුතු බව සඳහන් වේ. මෙම කරුණු හතරෙන් උපකාරවත්බව ලැබූ පමණට තම නුවණ දියුණු වී කෙලෙසුන්ගෙන් සිත මුදවාගැනීමට අවස්ථාව සැලසේ. සිත කෙලෙසුන්ගෙන් සිත මුදවාලීමට උපකාරී වන ප්‍රධානතම කරුණු වශයෙන් බුදුදහමින් අවධාරණය කරන්නේ ප්‍රඥාව උපදවා ගැනීමයි. එනිසා ප්‍රඥාවේ වැදගත්කම පිළිබඳව බුදුරජාණන් වහන්සේ නිතර දේශනා කර තිබෙනු දක්නට ලැබේ. ප්‍රඥාව මිනිසාට ඇති මාණිකායක (පඤ්ඤ නරානං රතනං) ලෙසත්, ප්‍රඥාවෙන් පාරිශුද්ධත්වය (පඤ්ඤය පරිසුඡ්ඤති) ලැබෙන

බවත්, ප්‍රඥාවට සමාන ආලෝකයක් නොමැති (නෂ්ටී පඤ්ඤා සමා ආනා) බවත්, එම ප්‍රඥාවේ නැගී සිටීම ශ්‍රේෂ්ඨ (විජ්ජා උප්පනනං සෙට්ඨා) බවත් ප්‍රඥාවෙන් චරිතය ශෝභමාන වන බවත් (අපදන සෝභිනී පඤ්ඤා) බුදුදහමින් අවධාරණය කරන්නේ එබැවිනි. එබැවින් ප්‍රඥාව ධනයකි (පඤ්ඤා ... ධනං).

ලෝභය :

සිතට අසහනය දුක ගෙන දෙන කෙලෙස් අතර ලෝභය අකුසල මූලයකි. ලෝභය අඩුකර ගැනීමේ ආරම්භක පියවරක් ලෙස පරිත්‍යාගශීලීත්වය, දන්දීම මෙන් ම අසුභ භාවනාව වැඩීම ද උපකාරවත් වේ. කෙලෙස් දුරලන මාවතෙහි දන්දීම මූලික ක්‍රියාවක් ලෙස බොහෝ දේශනාවන්හි සඳහන් වන්නේ එබැවිනි. එමගින් ලෝභය අවම කරගැනීමට මෙන් ම ආයු, වර්ණ, සැප, බල සහ මිතුරන්ගේ විශ්වාසය දිනා ගැනීම යනාදි ලෝකික සම්පත් ලබා ගැනීමට ද අවකාශ උදව්වේ. 'පීනිමුදරං චින්දනී දනා' යනුවෙන් දැක්වෙන පරිදි දන් දෙන තැනැත්තා උදර සතුටක් භුක්ති විඳින බව දැක්වේ. 'දදං මිත්තානි ගන්ති' යනුවෙන් සඳහන් පරිදි දන්දීමෙන් මිතුරන් දිනා ගැනීමට ද හැකි වේ. ධර්ම මාර්ගය ආරම්භයේ දී ම දැඩි ලෝභය හා දෙමිනස (විනෙය්‍ය ලොකෙ අභිජ්ඣා දෙමනස්සං) දුරු කර ගැනීමේ අවශ්‍යතාව බුදුදහමින් අවධාරණය කෙරේ. ශරීරයේ පවත්නා කෙස්, ලොම්, නිය, දත් ආදී කොටස් පිළිබඳව නුවණින් මෙනෙහි කිරීමෙන් මිනිස් සිරුරට ඇති රාගය දුරු කර ගැනීමට අවකාශ සැලසේ. රාගය සිත දවන ගින්නක් ලෙස සඳහන් වේ (නෂ්ටී රාගසමො අග්ගි). රාගය හා ලෝභය දුරුවීමෙන් සිත සිහිල් බවට පත්වේ.

ද්වේෂය :

ද්වේෂය දුරුකරලීම සඳහා මෙම ත්‍රී වැඩීම උපකාරවත් වේ. මානසික සැනසුම කරා යන ගමනෙහි මෙන් සිත දියුණු කරලීම මූලික ප්‍රතිපදාවක් ලෙස කරණයමෙන් සුත්‍රය වැනි අනුශාසනයන්හි අවධාරණය කර තිබේ. එමගින් සිතට පීඩාව ගෙන දෙන ද්වේෂය අවම කර ගැනීමටත් තම කුසලය ශක්තිමත් කොට ලෝකික වශයෙන් බොහෝ අනුසස් ලබා ගැනීමටත් හැකියාව ලැබේ. මෙන්මානසික සුත්‍රයෙහි දැක්වෙන පරිදි සැපයේ නින්දයාම, සැපයේ අවිච්චිම ආදී අනුසස් රැසක් ලබා ගැනීමට ද මෙම ත්‍රී භාවනාව උපකාරවත් වේ. අකුසල මූල අතුරින් වඩාත් අනර්ථකාරී මෙන් ම මහත් වූ කිලිට වශයෙන් දක්වා ඇත්තේ මෝහය හෙවත් අවිද්‍යාවයි. මෙම අවිද්‍යාව දුරුකොට ප්‍රඥාව හෙවත් සම්මාදිට්ඨිය ලබා දීම බුදුරදුන් වදාළ හැම දහම් පදයක ඉලක්කය වී තිබේ. බෝසතුන් වහන්සේලා සසර දිගුකලක් පාරමී පුරා සම්බුද්ධත්වයට පත්වන්නේ තෘෂ්ණාවෙන් වෙළී අවිද්‍යාවෙන් මුළාවට පත් ව සසර අනාදිමත් කාලයක් ලොව සැරිසරන සත්ත්වයන්ට මගනොමග පහද දී ඔවුන් සසර කතරින් එතෙර කරලීමේ මහත් වූ කරුණාධ්‍යාසයෙනි.

අවිද්‍යාව (මිච්ඡාදිට්ඨි) :

බුදුරජාණන් වහන්සේ පහළ වීමට පෙර පවා ලොව ලෝභ, ද්වේෂ බොහෝ කලකට දුරු කළ මුනිවරු සිටියහ. ආලාරකාලාම, උද්දකරාමපුත්ත, අසිතකාලදේවල වැනි අය ඊට නිදසුන් ය. ඔවුහු කාමච්ඡන්දදි පංචනිවරණ කල්ප දහස් ගණනකට යටපත් කොට සිටියාහු ය. එකල බොහෝ දෙනා දන සිටියේ කාමච්ඡන්ද, ව්‍යාපාද, ඊනමිද්ධ, උද්ධච්චකුක්කුච්ච, විචිකිච්ඡා යන නිවරණ පහ පිළිබඳව පමණි. අවිද්‍යා නිවරණයක් ඇති බව ඔවුහු දන නොසිටියහ. එබැවින් මහාබ්‍රහ්මයා පවා ලොව නිත්‍ය, ශාස්වත යැයි සිත අවිද්‍යාවෙහි ගිලී සිටි බව සඳහන් වේ. සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ නමක් ලොව පහළවීමෙන් ලොවට අනාවරණය වන ප්‍රධාන කරුණ නම් 'පටිච්චසමුප්පාදය පදනම් කොටගත් අවිද්‍යා නිවරණය පහදදී එය දුරුකරලීමේ මාවතයි'. ලෝභ, ද්වේෂ, මෝහ යන ත්‍රිවිධ අකුසල මූල අතර ප්‍රබල ම

අකුසලය හෙවත් මලය ලෙස සලකන්නේ මෝහය හෙවත් අවිද්‍යාවයි (අවිජ්ජා පරමං මලං). අවිද්‍යාව සියලු අකුසලයට පදනම වේ. ඊට අනුව පවි කිරීමට ලැජ්ජා නැති (අහිරික) බව, බිය නැති (අනොත්තප්ප) බව ද හටගනී. සියලු කුසලයන්ට පදනම වන්නේ විද්‍යාව, ප්‍රඥාව හෙවත් සම්මාදිට්ඨියයි. අවිද්‍යාව දුරුකොට විද්‍යාව, සම්මාදිට්ඨිය ලබාගත් පමණට ලෝභ, ද්වේෂ දෙක ද නිරායාසයෙන් දුරුවනු ඇත.

‘අවිජ්ජා භික්ඛවෙ පුබ්බංගමා අකුසලානං ධම්මානං සමාපත්තියා. අනුදෙව අහිරිකං අනොත්තප්පං. විජ්ජා ච බො භික්ඛවෙ පුබ්බංගමා කුසලානං ධම්මානං සමාපත්තියා අනුදේව හිරොත්තප්පත්ති.’

(විජ්ජා සුත්ත, ඉතිවු. 362)

ලොව පවත්නා සාමාන්‍ය විග්‍රහය වන්නේ යමකු ලෝභ, ද්වේෂ දුරුකළ පමණට සාර්ථක යන්නයි. එහෙත් බුදුදහම මේ පිළිබඳව ඊට වඩා ගැඹුරින් විමසා බලයි. යමකුගේ සාර්ථකත්වය මැන බලන්නේ හුදෙක් ඔහු ලෝභ, ද්වේෂ දුරුකළ පමණට නොව අවිද්‍යාව දුරුකළ පමණටයි. යමකු පංචනීවරණ කල්ප දහස් ගණනකට දුරු කොට බඹලොව ඉපිද සිටිය ද ඔහු යම් දිනෙක දෙව්ලොව, මිනිස් ලොව යන පහළ භවයන්හි ඉපිද තවත් කලෙක (නිරය, තිරිසන්, ප්‍රේත, අසුර) අපාගත වීමට වුව ද අවකාශ තිබේ. එහෙත් යමෙකු සක්කායදිට්ඨිය දුරුවන පමණට හෝ අවිද්‍යාව දුරු කළහොත් ඔහු කිසිදු අපාගත නොවේ. ඔහු භවයන් හතකට වඩා සසර උපදින්නේ ද නැත. අවිද්‍යාව දුරු කිරීමෙන් ලැබෙන මෙම ආනිසංසය සක්කායදිට්ඨිය දුරු නොකොට හුදෙක් කාමච්ඡන්දදී නීවරණ පහ පමණක් දුරු කර ලබන බුහුම සුවයට ද වඩා උසස් ය. එබැවින් මුළුපෘථිවියෙහි රජවීමටත් වඩා දෙව්ලොව ඉපදීමටත් වඩා මුළුලොව රජවීමටත් වඩා සක්කායදිට්ඨිය දුරුකොට සෝවාන්වීම වැදගත් බව දක්වා තිබේ.

*‘පථව්‍යා එකරජ්ජෙන සග්ගස්සගමනෙන චා,
සබ්බලොකාධිපච්චෙන සොනාපත්තිඵලං චරං.’* (ධම්මපද)

බුදුදහමේ දැක්වෙන පරිදි මෝහ හා අවිජ්ජා (අවිද්‍යා) යන පද යුගලය සමානාර්ථවත් ව මෙන් ම වෙන් අර්ථවත් ව ද දක්වා තිබෙනු පෙනේ. එමෙන් ම අවිද්‍යාවෙහි නැතහොත් මෝහයෙහි විවිධ මට්ටම් ද දක්වා තිබෙනු පෙනේ. මේ පද දෙක ම සඳහා මිච්ඡාදිට්ඨි (මිථ්‍යාදෘෂ්ටි) යන්න ද භාවිත කර තිබෙනු දක්නට ලැබේ. මීට විරුද්ධාර්ථවත් පද ලෙස අමෝහ, විජ්ජා, සම්මාදිට්ඨි ආදී පද ව්‍යවහාර කර තිබේ. අවිජ්ජා, මෝහ නැතහොත් මිච්ඡාදිට්ඨි යන්නෙහි උපරිම තත්ත්වය ‘නියති මිච්ඡාදිට්ඨි’ යන්නෙන් ද ව්‍යවහාර කර ඇත. එනම් ‘නන්දී දින්නං (දුන් දෙයෙහි = given විපාක නැත) නන්දී යිට්ඨං (යාගයෙහි = offered විපාක නැත) නන්දී හුතං (හෝමයෙහි = sacrificed විපාක නැත) නන්දී සුකට දුක්කටානං කම්මානං එලං විපාකො (හොඳ-නරක හෙවත් කුසල-අකුසලයන්හි විපාක නැත) නන්දී අයං ලොකො (මෙලොවක් නැත) නන්දී පරොලොකො (පරලොවක් නැත) නන්දී මාතා (මවට සැලකීමෙහි විපාක නැත) නන්දී පිතා (පියාට සැලකීමෙහි විපාක නැත) නන්දී සත්තා ඔපපාතිකා (ඔපපාතික සත්ත්වයන් නැත) නන්දී ලොකෙ සමණබ්‍රාහ්මණා සමග්ගතා සම්මාපටිපත්තා (යහපත් මගට පිළිපත් ශ්‍රමණ බ්‍රාහ්මණයන් නැත)’ ආදී වශයෙන් දැක්වෙන ‘දුන් දෙයෙහි විපාක නැත. යාගයෙහි විපාක නැත...’ ආදී වශයෙන් ලොව පවත්නා කිසිදු යහපත් දෙයක ප්‍රතිඵල විශ්වාස නොකරන දැඩිව මොහාන්ධකාරයෙහි ගිලී පවත්නා මානසික ස්වභාවයයි. අන්ධකාර සුත්‍රයෙහි දැක්වෙන පරිදි දැඩි අන්ධකාර ග්‍රහලෝකයන්හි (අන්තරීක්ෂයෙහි) පවත්නා අන්ධකාරයට ද වඩා මෙම මොහාන්ධකාරය ප්‍රබල බව විස්තර වේ. මෙලෙස දැඩි මිථ්‍යා දෘෂ්ටියක් ගත් අයකු එම දෘෂ්ටිය අත්නොහරින තෙක් නිරයෙහි දුක් විඳින බව සඳහන් වේ. එය ආනන්තරිය අකුසල කර්මයන්ට ද වඩා ප්‍රබල අකුසලයක් ලෙස බුදුදහමෙහි විස්තර වේ. ලොව වෙසෙන අයගෙන් ‘දන් දීමේ විපාක නැත. ... මවට සැලකීමේ ආනිසංස නැත ආදී... ඉහත සඳහන් කරුණු දහය තුළ ම දැඩිව මුලාවට පත් අය සිටින්නේ අනලොස්සකි. මක් නිසාද යත් බොහෝ දෙනා එම කරුණු අතරින් කිහිපයක් පිළිබඳව හෝ නුවණින් ක්‍රියා කරන බැවිනි. ඇතැමෙක් නියත මිථ්‍යා දෘෂ්ටියට නොවැටී යහපත අයහපත ගැන විශ්වාසයෙන් යුතුව තම යුතුකම් පින්කම් ආදිය සිදු කොට

සුගතිගාමී වන අවස්ථා ද දක්නට ලැබේ. ඔවුන් සම්පූර්ණ සම්මාදිට්ඨියට ද පත් නොවුණ ද සුගතිගාමීවීමට එය බාධාවක් නොවේ. තථාගත සම්බුදු උතුමකුගේ සද්ධර්මය ශ්‍රවණය කළ පමණට මෙම මෝහාන්ධකාරය ක්‍රමයෙන් දුරු කරමින් යම් කලෙක සම්පූර්ණයෙන් අවිද්‍යාවෙන් දුරු වීමට ද අවස්ථාව සැලසේ.

සම්මාදිට්ඨියෙහි (විද්‍යාවෙහි) ප්‍රභේද :

මහාවත්තාරීසක සූත්‍රයෙහි (ම.නි.) දැක්වෙන පරිදි සම්මාදිට්ඨියෙහි ප්‍රභේද දෙකකි. එනම්

1. සාසුච වූ පුණ්‍යභාගී වූ උපධි සම්පත් ලබා දෙන 'කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨිය'
2. ආර්ය වූ අනාශ්‍රව වූ ලෝකෝත්තර වූ මාර්ගාංගයක් වූ 'චතුසච්ච සම්මාදිට්ඨිය'

වශයෙනි.

ධර්මශ්‍රවණයෙන් ලැබෙන මූලික අවබෝධය නම් කර්මය හා කර්මඵල පිළිබඳ නුවණ නම් වූ 'කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨියයි'. එනම් තම සිත අපිරිසිදුව කයින්, වචනයෙන්, සිතීන් ක්‍රියා කළහොත් ඊට අයහපත් විපාකත්, තම සිත පිරිසිදුව කයින්, වචනයෙන්, සිතීන් ක්‍රියා කළහොත් ඊට යහපත් විපාකත් ලැබෙන බව පිළිබඳ අවබෝධයයි, විශ්වාසයයි. මෙම අවබෝධය ලද පමණට හැකිතාක් දුරට රාගාදී පාපයන්ගෙන් සිත මුදවා ගැනීමට (සබ්බපාපස්ස අකරණං) උත්සාහවත් වේ. ඒ අතර හැකිතාක් තම සිතෙහි පරිත්‍යාගශීලීත්වය, මෛත්‍රිය ආදී කුසල් දියුණු කර ගැනීමට ද (කුසලස්ස උපසම්පද) ක්‍රියා කරනු ඇත. මෙලෙස කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨිය උපදවා ගැනීමෙන් කිසියම් පමණකට අවිද්‍යාවෙන් දුරුව සම්මාදිට්ඨිය උපදවා ගත හැකි වුව ද කර්මය පිළිබඳ අවබෝධයෙන් පමණක් බුදුදහමේ සඳහන් සම්මාදිට්ඨිය සම්පූර්ණ නොවේ. එයින් පමණක් අවිද්‍යාවෙන් සපුරා නිදහස්විය හැකි නොවේ. ඇතැමෙක් දන, සීල, භාවනා යන ත්‍රිවිධ පුණ්‍ය ක්‍රියා කළ ද ශාශ්වත දෘෂ්ටියෙහි පිහිටා අවිද්‍යාපාදකව ඒවා සිදු කිරීම නිසා සුගතිගාමී වුව ද තවදුරටත් භවයෙහි සැරිසරති. ජරා, මරණාදී දුක්වලට ද මුහුණ දෙති. 'අවිජ්ජා පච්චයා සංඛාරා' යනුවෙන් දැක්වෙන පරිදි 'අපුඤ්ඤාභිසංඛාර' (පව්, අකුසල්) පමණක් නොව 'පුඤ්ඤාභිසංඛාර' (කාමලෝක, රූපලෝකයන්හි ඉපදීමට හේතුවන පින්කම්) මෙන් ම 'ආනෙඤ්ජාභිසංඛාර' (අරූපාවචර ලෝකයන්හි ඉපදීමට සිදුවන අරූපාවචර ධ්‍යාන ඉපදවීම) ද සිදුවන්නේ අවිද්‍යාපාදකවයි (අවිජ්ජා පච්චයා සංඛාරා). මෙලෙස ඇතැමෙක් කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨිය උපදවා ධ්‍යාන, අභිඤ්ජ පවා උපදවා සිටිය ද චතුසච්ච සම්මාදිට්ඨිය නොලැබුවාහු වෙති. සත්ති සූත්‍රයෙහි (සං.නි.) දැක්වෙන පරිදි වරක් බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙත පැමිණි දෙවියෙකු උන්වහන්සේ අබියස සඳහන් කළේ සැතකින් පහර ලද්දකු මෙන් ද හිස ගිනි ගත්තකු මෙන් ද කාමරාගය දුරුකරලනු සඳහා අප්‍රමාදීව කටයුතු කළ යුතු බවයි. මෙහි දී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වඩාත් අගය කළේ කාමරාගය දුරුකිරීමට වඩා සක්කාය දිට්ඨිය දුරුකරලීම වැදගත් බවයි. මෙයින් පෙනී යන්නේ බුදුදහමින් වඩාත් අගය කරන්නේ සම්මාදිට්ඨියේ දෙවන පියවර වන 'චතුසච්ච සම්මාදිට්ඨියට' පියවර තබා දුකින් සපුරා නිදහස්වීම බවයි.

'චතුසච්ච සම්මාදිට්ඨිය' යනු පටිච්චසමුප්පාදය පදනම් කොටගත් දුකෙහි හටගැනීම හා නිරුද්ධවීම පිළිබඳ, එනම් චතුරාර්ය සත්‍යය පිළිබඳ අවබෝධයයි. එනම් හැම මොහොතක ම හටගෙන නිරුද්ධ වන රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පංචකයේ යථා ස්වභාවය පිළිබඳ නොදැනීම නිසා එය නිත්‍ය, සැප, ආත්ම, සුභ වශයෙන් ගෙන දුකට පත්වන බවත් එය යථා පරිදි සමුදය, වය, අස්සාද, ආදීනව, නිස්සරණ වශයෙන් දැකීමෙන් දුකෙන් නිදහස් විය හැකි බවත් පිළිබඳ අවබෝධයයි. මෙම අවබෝධය මුලදී සුතමය ඤාණ වශයෙන් දැන ගෙන 'සත්‍ය ඤාණ' උපදවා වින්තාමය ඤාණ වශයෙන් නිතර නුවණින් මෙනෙහි කරමින් සීල, සමාධි, පඤ්ඤා යන ත්‍රිවිධ ශික්ෂාව වැඩීම නම් වූ 'කාන්‍ය ඤාණ' සම්පූර්ණ කරමින් කෙලෙස්වලින් සපුරා සිත මුදවා, එලෙස සිත මුදවා ගත් බවට ස්ථාවර අවබෝධයක් (හෙවත් 'කාන්‍ය ඤාණ') උපදව ගැනීම අවශ්‍ය කෙරේ. මෙහිදී ධර්මශ්‍රවණය හා යෝනිසෝ මනසිකාර ඔස්සේ සම්මාදිට්ඨිය උපදවාගෙන ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ඔස්සේ අප්‍රමාදීව

පිළිවෙත් සම්පූර්ණ කර ගැනීම ප්‍රධාන අවශ්‍යතාවකි. අභිඤ්ඤ සුත්‍රයෙහි දැක්වෙන පරිදි නුවණැති පුද්ගලයකු විසින් තම විශිෂ්ට ඥානයෙන් වැඩිය යුතු ප්‍රධාන ගුණාංග ලෙස බුදුදහමින් අවධාරණය කරන්නේ සම්මාදිවියෙහි පිහිටා සමථ, විදර්ශනා වැඩීමයි. එනම් සිහිය හා නුවණ දියුණු කිරීමයි.

දුකෙහි හටගැනීම හා නිරෝධය පිළිබඳ දැනුම හෙවත් පටිච්චසමුප්පාද ඤාණය :

මුලක් නොපැනෙන අතිදීර්ඝ සංසාරයෙහි සත්ත්වයා අනන්ත දුක් විඳිමින් පැමිණියේ දුකෙහි හටගැනීම හා නිරෝධය නොවැටහීම නිසයි. සත්ත්වයා සන්තාගත දුකෙහි ඇතිවීම හා එහි නැතිවීම නුවණින් දුටුව හොත් එතැන් පටන් සසර දුකින් නිදහස්වීමේ බලවත් කැමැත්තක් හටගනී. දුකින් නිදහස්වීමේ මාවතෙහි දැඩි විරියයෙන් ගමන් කිරීමේ උනන්දුවක් ද මේ සමඟ ම ඇති වේ.

බුදුදහමෙහි දැක්වෙන පරිදි අවිද්‍යාවෙන් සම්පූර්ණයෙන් නිදහස්විය හැක්කේ දුකෙහි හටගැනීම හා නිරුද්ධවීම පිළිබඳ පරිපූර්ණ අවබෝධය ලැබීමට හේතුවන පටිච්චසමුප්පාදය පිළිබඳ අවබෝධයෙනි. ඒ අනුව අපගේ ජීවිතයෙහි ක්‍රියාකාරීත්වය යථා පරිදි තේරුම් ගැනීම බෙහෙවින් වැදගත් වේ. අප ජීවත් වෙනවා යනු ඇස, කන, නාසය, දිව, කය, සිත යන ඉන්ද්‍රිය හය ඔස්සේ රූප, ශබ්ද, ගන්ධ, රස, ඵොට්ඨබ්බ, ධම්ම යන අරමුණු විඳි ගැනීමයි. මෙහි යථා ස්වභාවය නොදැනීම නිසා බාහිර රූප, ශබ්දදිගයෙහි සිත බැසගෙන යළි යළිත් රූප, ශබ්දදිග සොයා හවයට පිවිසෙයි. ඇස්, කන් ආදි ඉන්ද්‍රිය ඔස්සේ රූප, ශබ්දදිග ලැබීමේ දී සිදුවන්නේ රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පංචකයක් ගොඩනැගීමයි. ඇස දල්වා අවිද්‍යාවෙන් බාහිර බැලීමේ දී රූපය ඒ මොහොතට හටගන්නා වහා නිරුද්ධ වන අතර මේ පිළිබඳව අනවබෝධය නිසා තමා දුටු රූපය කලින් තිබූ දෙයක් ලෙසත් අද්දැකීමෙන් පසුව ද තවදුරටත් එය ඉතිරි වන බවත් පිළිබඳ මූලාවට පත් වේ. එහෙත් යථාර්ථ වශයෙන් එහි දී සිදුවන්නේ ඇස, රූප, වක්ඛුච්ඤ්ඤාණ, වක්ඛුසම්ඵස්ස, වක්ඛුසම්ඵස්සජා වේදනා, රූප සංවේතනා, රූප සඤ්ඤා, රූපතණ්හා, රූප විතක්ක, රූප විචාර යන මේ සියල්ල පෙර නොතිබී (සිතෙහි පවත්නා අවිද්‍යාවේ පමණට) ඒ මොහොතෙහි හටගෙන ඉතිරි නැතිව නිරුද්ධවීමයි (අහුඤා සම්භුතං හුඤා න හවිස්සති). එනම් රූපාදි ස්කන්ධ පංචකය ම එකවිට හේතු ඇතිවිට හටගෙන එකවිට හේතු නිරුද්ධවීමෙන් නිරුද්ධවීමයි. හේතු ඇති විට මේවා හටගන්නා (අස්මිං සති ඉදං භෝති) අතර හේතු නැති විට ඉතිරි නැතිව නිරුද්ධ වේ (අස්මිං අසති ඉදං න භෝති). හේතු ඇතිවීමෙන් අද්දැකීමක් හටගන්නා (ඉමස්ස උප්පාද ඉදං උප්පජ්ජති) අතර හේතු නැති වීමෙන් අද්දැකීම ඉතිරි නැතිව නිරුද්ධ වේ (ඉමස්ස නිරෝධා ඉදං නිරුජ්ජති). මෙලෙස ස්කන්ධ පංචකයේ ඇතිවීම (සමුදය) දැකීමෙන් 'නැත' (උච්ඡේද) යන අන්තයෙන් දුරුවන අතර ස්කන්ධ පංචකයේ නැතිවීම (නිරෝධය-වය) දැකීමෙන් 'ඇත' (ශාශ්වත) යන අන්තයෙන් ද දුරුවේ. මේ අනුව 'ඇත' සහ 'නැත' යන අන්ත දෙක ම එක ම දර්ශනයෙන් දුරුකරලීමට අවස්ථාව ලැබෙන්නේ පටිච්චසමුප්පාදය පිළිබඳ මනා අවබෝධයක් ලැබීම තුළිනි. තවද මෙහිදී ලැබෙන විශේෂ අවබෝධයක් නම් අප 'ඇස්, කන් නාසාදියෙන් අත්විඳින රූප, ශබ්දදිග පිළිබඳ අවබෝධය බාහිර දෙයක් මත ස්ථිරව පවත්නා දෙයක් නොව අපගේ චිත්ත සන්තානයේ පවත්නා අවිද්‍යා, කර්ම, තෘෂ්ණා, නිබ්බන්ති ලක්ෂණ නොදැනීම (එහි හටගැනීම පිළිබඳ අනවබෝධය) යන කාරණාවන්හි එකතුවක් ලෙස ඒ මොහොතෙහි හටගන්නා අද්දැකීමක් බවයි. චිත්ත සන්තානයේ පවත්නා අවිද්‍යාවේ ප්‍රමාණයට බාහිර රූප, ශබ්දදිග අවබෝධය ලැබෙන අතර එපමණට බාහිර රූපාදිය මත විඤ්ඤාණය පතිත වී එපමණට දුක ද තමා කරා එළඹෙනු ඇත.

පටිච්චසමුප්පාදය තේරුම් ගැනීම සමස්ත බුද්ධවචනය ම තේරුම් ගැනීමට උපකාරී වේ. ධර්මය තේරුම් ගැනීම යනු පටිච්චසමුප්පාදය තේරුම් ගැනීමයි. ධර්මය හා පටිච්චසමුප්පාදය යන දෙකේ ම අවබෝධය බුදුරජාණන් වහන්සේ හඳුනා ගැනීමට උපකාරී වේ.

*'යො පටිච්චසමුප්පාදං පස්සති සො ධම්මං පස්සති,
යො ධම්මං පස්සති සො පටිච්ච සමුප්පාදං පස්සති.'*

(යමෙක් පටිච්චසමුප්පාදය දකියි ද ඔහු ධර්මය දකියි. යමෙක් ධර්මය දකියි ද ඔහු පටිච්චසමුප්පාදය දකියි.)

‘යො ධම්මං පස්සති සො මං පස්සති,
යො මං පස්සති සො ධම්මං පස්සති.’

(යමෙක් ධර්මය දකියි ද ඔහු මා (=බුදුහිමි) දකියි. යමෙක් මා=බුදුහිමි දකියි ද ඔහු ධර්මය දකියි.)

පටිච්චසමුප්පාදය පිළිබඳ මෙම අවබෝධයන් සමඟ ‘අවිද්‍යාව ඇති විට දුකට හේතුව වූ තෘෂ්ණාව හටගන්නා බවත් අවිද්‍යාව නැති කිරීමෙන් තෘෂ්ණාව ප්‍රතිණ වී නිවන සාක්ෂාත් වන බවත් ඊට මාවන ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය බවත් පිළිබඳ නුවණ දියුණු වේ. මෙලෙස පටිච්චසමුප්පාදය පිළිබඳ යථාවබෝධය වතුරාර්ය සත්‍යාවබෝධයට හේතු වන අයුරු බුදුදහමින් පැහැදිලි කොට තිබේ. ඒ අනුව පටිච්චසමුප්පාද ඥානය හා වතුරාර්ය සත්‍යාවබෝධය එකිනෙකට ප්‍රතිබද්ධව ගමන් ගන්නා අයුරු පැහැදිලි වේ.

දුක හා දුක්ඛ සත්‍යය :-

දුකින් නිවෙන සැනහෙන මාවතෙහි ඉදිරියට යාමේ දී දුකෙහි හටගැනීම හා නිරෝධය ගැන පැහැදිලි අවබෝධයක් ඇති කර ගත යුතු ය. අප සසර බොහෝ කලක් හවයෙන් හවය සැරිසරමින් අනන්ත දුක්වලට පත්වූයේ දුකෙහි යථා ස්වභාවය නොදුටු බැවිනි. එබැවින් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ නිතර උත්සාහ කළේ ශ්‍රාවකයන්ට මෙම අවබෝධය ලබා දීමටයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ පුරා වසර 45ක් දේශනා කළ සියලු දේශනාවන්හි පදනම වන්නේ දුකෙහි හටගැනීම හා නිරෝධයයි.

දුක හා එහි නිරෝධය වැටහීම වතුරාර්ය සත්‍යයේ අංග හතරම අවබෝධ වීමට උපකාරී වේ. එනම්

1. දුක
2. දුකට හේතුව
3. දුක නැතිකිරීම
4. දුක නැතිකිරීමේ මාවත

දුක යනු ඉපදීම, මහලුවීම, ලෙඩවීම, මරණය ආදියයි. එහි වඩාත් අවබෝධ කළ යුතු දුක්ඛ සත්‍යය නම් පංචුපාදනස්කන්ධයේ හටගැනීමයි (සංඛිත්තේන පඤ්චුපාදනස්කන්ධා දුක්ඛා). එනම් ඇස ආදී ඉන්ද්‍රියයන්ගෙන් රූපාදී අරමුණු ලැබෙන විට බාහිර දෙයක් / පුද්ගලයෙක් ඇත යැයි ගන්නා ස්වභාවයයි. සිතෙහි පවත්නා අවිද්‍යාව නිසා ඉන්ද්‍රියයන්ගෙන් අරමුණු ලැබෙන විට සත්ත්ව පුද්ගල ද්‍රව්‍ය සඤ්ඤාවෙන් බාහිර අරමුණු කෙරෙහි සිත බැස ගනී. එසේ සිත බැස ගත් විට එම අරමුණ කෙරෙහි ඇලුණ ද ගැටුණ ද මැදහත් ව සිටිය ද ඔහු සිටින්නේ දුක තුළයි. එසේ සිතන තුරු දුකින් නිදහස්වීමක් නැත. අවිද්‍යා සහගතව යමක් දෙස බැලීමේ දී එම අරමුණු කලින් තිබී තමාගේ අද්දකීමට පැමිණි බවත් තමා එයින් ඉවත් වුව ද එය ඒ අයුරින් ම ඉතිරි වේ යැයි ද කල්පනා කරයි. එහෙත් මෙහිදී සිදු වූ යථාර්ථය නම් ඇස, රූපය, වක්ඛු විඤ්ඤාණ ආදී මේ සියල්ල පෙර නොතිබී හටගෙන ඉතිරි නැතිව නිරුද්ධ වූ බවයි (අනුඤා සම්භූතං නුඤා න භවිස්සති).

දුකට හේතුව නම් තෘෂ්ණාවයි. එහි වඩාත් ගැඹුරු අර්ථය වූ දුක්ඛ සත්‍යය නම් තමා පිළිබඳව සිතෙහි බැස ගෙන පවත්නා නන්දිරාගයයි. බාහිර රූපාදිය හෝ තම සිත පිළිබඳව හෝ ඇලීමක් නැතහොත් ගැටීමක් හටගන්නේ තමා පිළිබඳව ඇති දැඩි ආශාව නිසයි.

දුක නැති කිරීම යනු තෘෂ්ණාව නැති කිරීමයි. මෙහි දී දුක්ඛ නිරෝධාර්ය සත්‍යය වන්නේ තම විත්තාභ්‍යන්තරයෙහි මුල්බැසගෙන තිබෙන නන්දිරාගය මුලිනුපුටා දැමීමයි. දුකින් නිදහස්විය හැක්කේ ප්‍රඥාවෙන් යුතු දර්ශනයෙන් අස්මිමානය සහිත තෘෂ්ණාව සම්පූර්ණයෙන් දුරු කරලීමෙනි.

සිතෙහි පවත්නා දැඩි තෘෂ්ණාව දුරු කළ හැක්කේ ලෝකෝත්තර දර්ශනයකිනි. එනම් පටිච්චසමුප්පාදය පාදකකොට ගත් සම්මාදිට්ඨිය පෙරටුකොට ගත් මාර්ගයකිනි. ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය මේ සඳහා මාවත වූ දුක්ඛනිරෝධගාමිනී පටිපදා ආර්ය සත්‍යය වන්නේ ය. ශීල, සමාධි, ප්‍රඥ යන ත්‍රිවිධ ශික්ෂාවෙන් දක්වා ඇත්තේ ද ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගයයි.

කලණ මිතුරු ඇසුර හා සද්ධර්මශ්‍රවණය තුළින් මෙම අවබෝධය ලද පමණට සම්මා සංකප්ප ආදී සෙසු අංග සම්පූර්ණ කරමින් ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගයේ ඉදිරියට ගමන් කරනු ඇත. මේ අනුව හේතුවල දහම හෙවත් පටිච්චසමුප්පාදය පදනම් කොටගත් චතුරාර්ය සත්‍යය පිළිබඳ ශ්‍රැතමය ඤාණය සතිපට්ඨානය ආරම්භයේදී ම ඇති කර ගැනීම බෙහෙවින් වැදගත් වේ.

අවිද්‍යාව හටගන්නා හා දුරුකරන මගෙහි පියවර :

අවිද්‍යා සූත්‍රයේ (අං.නි. දසකනිපාත) දක්වෙන පරිදි අවිද්‍යාවට බලපාන ආසන්නතම හේතු මෙන් ම ඊට බලපාන මූල හේතූන් ද විස්තර කර තිබෙනු දක්නට ලැබේ. මෙහිදී භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ අවිද්‍යාවට බලපාන හේතු එකිනෙක විස්තර කරති. ඒ අනුව,

1. අවිද්‍යාවට හේතුව පංච නිවරණයි.
2. පංචනිවරණවලට හේතුව ත්‍රිවිධ දුශ්චරිතයයි.
3. ත්‍රිවිධ දුශ්චරිතයට හේතුව ඉන්ද්‍රිය අසංවරයයි.
4. ඉන්ද්‍රිය අසංවරයට හේතු ව අසති අසම්පජ්ඤායයි.
5. අසති අසම්පජ්ඤායට හේතුව අයෝනිසෝමනසිකාරයයි.
6. අයෝනිසෝමනසිකාරයට හේතුව අශ්‍රද්ධාවයි.
7. අශ්‍රද්ධාවට හේතුව අසද්ධර්මශ්‍රවණයයි.
8. අසද්ධර්මශ්‍රවණයට හේතුව අසත්පුරුෂ ආශ්‍රයයි.

අවිද්‍යාවට පවත්නා ආසන්නතම හේතුව පංචනිවරණ බවත් ඊට බලපාන මූල හේතුව අසත්පුරුෂ ආශ්‍රය තුළින් අසද්ධර්ම ශ්‍රවණය බවත් මෙහිදී විස්තර කෙරේ.

ඉන්පසු අවිද්‍යාව සහිත ඉහත හේතු සියල්ල දුරු කිරීමේ මග ද අවිද්‍යා සූත්‍රයෙහි ම සඳහන් කර ඇත. දුක් දුරුකරලීමෙන් ලබන ඉහළ ම තත්ත්වය වන්නේ විද්‍යාමුක්තිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමයි. විද්‍යා විමුක්තිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමට බලපාන හේතු සාධක අනුපිළිවෙලින් අවිද්‍යා සූත්‍රයෙහි තවදුරටත් විස්තර වේ. ඒ අනුව,

1. විද්‍යාවිමුක්ති සාධනයට හේතුව සත්තබොජ්ඣංගයයි.
2. සත්තබොජ්ඣංගයට හේතුව සතර සතිපට්ඨානයයි.
3. සතර සතිපට්ඨානයට හේතුව ත්‍රිවිධ සුවරිතයයි.
4. ත්‍රිවිධ සුවරිතයට හේතුව ඉන්ද්‍රිය සංවරයයි.
5. ඉන්ද්‍රිය සංවරයට හේතුව සතිසම්පජ්ඤායයි.
6. සතිසම්පජ්ඤායට හේතුව යෝනිසෝමනසිකාරයයි.
7. යෝනිසෝමනසිකාරයට හේතුව ශ්‍රද්ධාවයි.
8. ශ්‍රද්ධාවට හේතුව සද්ධර්මශ්‍රවණයයි.
9. සද්ධර්මශ්‍රවණයට හේතුව සත්පුරුෂ ආශ්‍රයයි.

අවිද්‍යා සූත්‍රයේ එන ඉහත විස්තරයෙන් මනාව පැහැදිලි වන්නේ ප්‍රඥාව ලබා ගැනීමට හේතුවන සතර සෝතාපත්ති අංගයන්හි පවත්නා වැදගත්කමයි. ඒ අනුව කල්‍යාණමිත්‍ර ආශ්‍රයෙන් හැකිතාක් දුරට පටිච්චසමුප්පාදය පාදක කොටගත් අනිත්‍යතාව ප්‍රකට කෙරෙන ධර්මය නිරන්තරයෙන් ශ්‍රවණය කිරීම

අතිශයින් වැදගත් වේ. අවිද්‍යාව සපුරා දුරුකොට දුකින් නිදහස්වනු සඳහා ඇසූ ධර්මය නුවණින් මෙතෙහි කිරීමත් එම ධර්මය අනුව ත්‍රිවිධ ශික්ෂාවෙහි හැසිරීමත් අනිවාර්යයෙන් කළ යුතුව ඇත.

අභිඤ්ඤ සූත්‍රයෙහි (අං.නි.) දක්වෙන පරිදි දුකින් නිදහස් වනු රිසි නුවණැති කෙනෙකු විසින් ලැබිය යුතු ඉහළ ම අධ්‍යාපනය සේ දක්වා ඇත්තේ රූප, වේදනා, සඤ්ඤ, සංඛාර, විඤ්ඤණ යන පංචුපාදනස්කන්ධයේ යළි යළිත් හටගැනීම (සමුදය), නැතිවීම (වය), ආස්වාද (අස්සාද), එහි භයානකබව (ආදීනව), එහි නොඇලීම (නිස්සරණ) වශයෙන් නුවණින් මෙතෙහි කිරීමයි. ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි හැම ස්තරයක ම සිටින අය විසින් දිවිහිමියෙන් මෙලෙස විදර්ශනා කිරීම බුදුදහමින් අවධාරණය කොට තිබේ.

සම්මාදිට්ඨි සූත්‍රයෙහි (ම.නි.) දක්වෙන පරිදි ප්‍රඥාව හෙවත් සම්මාදිට්ඨිය උපදවා අවිද්‍යාව දුරුකරලනු සඳහා පටිච්චසමුප්පාද දර්ශනයෙහි පිහිටා කර්ම, ආහාර, සච්ච, ජරා-මරණ, ජාති, භව, උපාදන, තණ්හා, වේදනා, එස්ස, සළායතන, නාමරූප, විඤ්ඤණ, සංඛාරා, අවිජ්ජා, ආසව යන කරුණු සහ ඒවායේ සමුදය, නිරෝධය, නිරෝධගාමිනීපටිපද අංග තේරුම් ගැනීමේ වැදගත්කම අවධාරණය කර තිබේ. මෙලෙස නුවණින් කටයුතු කළ පමණට ඇස, කන ආදි ආයතනයන්හි හටගැනීම නිරුද්ධවීම පිළිබඳ ප්‍රඥාව තවදුරටත් දියුණු වී ආයතන කුසලතාව ද වර්ධනය වේ. එනම් හැම මොහොතක ම ඇස, කන ආදි ආයතන හේතු ඇතිවීම හටගන්නා බවත් එක ආයතනයකින් කරන කාර්යය අනික් ආයතනයෙන් ඉටු නොවන බවත් තමා ලබන අද්දකීම් ඇස, කන ආදි ආයතනයන්ට අයිති නොවන බවත් පිළිබඳ අවබෝධයයි.

එහි අවසාන ප්‍රතිඵලය නම් ඇස, කන ආදි ඉන්ද්‍රියවලට රූප, ශබ්දදි අරමුණු පතිත වූ සැණින් ම ඒවායේ ක්ෂණික හටගැනීම හා නිරෝධය ප්‍රත්‍යක්ෂ වී දුටු දෙයෙහි දැකීම් පමණක් ය (දිට්ඨො දිට්ඨමන්තං), ඇසූ දෙයෙහි ඇසීම පමණක් ය (සුනෙ සුනමන්තං), හඳුනාගත් දෙයෙහි දැකීම් පමණක් ය (මුනෙ මුනමන්තං), දැනගත් දෙයෙහි දැනගැනීම් පමණක් ය (විඤ්ඤනෙ විඤ්ඤනමන්තං) යන අවබෝධය ලැබේ. ඒ අනුව දුක පිරිසිඳ දැනගත් බවත් දුකට හේතුව වූ තෘෂ්ණාව දුරුකළ බවත්, දුකේ නිරෝධය වූ නිවන සාක්ෂාත් කළ බවත්, දුක්බ නිරෝධගාමිනී පටිපදාව නම් වූ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය වැඩු බවත් පිළිබඳ අවබෝධය (කෘත්‍ය ඥානය) තහවුරු වේ.

ඔබ සැමට තෙරුවන් සරණයි !

වෙත්වා සවිසත හැමකල් නිදුකී !

රිචර් සයිඩ්, මොරිනෝ වැලිහි

ශ්‍රී සම්බුද්ධාලෝක බෞද්ධ විහාරස්ථානයේ

බු.ව. 2561 උදාව් මස (2017 දෙසැම්බර 02 වන ශනි දින)

ගෞතම සම්බුදු සසුනෙහි සනාතන රැකවරණය උදෙසා පැවැත්වෙන

හාවනා සම්භාෂණය